

РЕШЕНИЕ

№ 26636

гр. София, 10.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 17.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **6106** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба на Г. Г. Л. с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез адвокат А. Ч., срещу Решение № ПИ- 153/04.06.2024 г. на и.д. Директор на ТД на НАП С., с което е отхвърлена жалба с вх.№ 59-00-355 /28.05.2024г по регистъра на ТД на НАП С. срещу действия на публичен изпълнител, обективирани в Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С 170022-022-0067225 от 08.11.2017 г., издадено от Г. Бързачка, на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП С..

Излага се подробна фактическа обстановка,за това че към датата на издаване на Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С 170022-022-0067225 от 08.11.2017 г., с което е наложен запор върху две МПС:- лек автомобил марка SEAT, модел А., рег. [рег.номер на МПС] , рама №VSSZZZ7MZ2V506648, двигател №AUУ156203, година на производство 2001 г., мощност 85kw, със застрахователна оценка 0.00 лв.

- лек автомобил марка F., модел T., рег. №С 7410 MB, рама №ZFА16000004326846, двигател №160A10007398647, година на производство 1989 г., мощност 52kw, със застрахователна оценка 0.00 лв., същите не са били собственост на длъжника по изп.дело № 22150015560/2015 г. ,а именно жалбоподателя в настоящия процес. Настоява ,че доколкото не му е връчено Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С 170022-022-0067225 от 08.11.2017 г.,то и запора не е произвел своето правно действие и липса предмета на запора т.е движимите вещи не са налице,тъй като първия автомобил е продаден , а втория -бракуван. Намира ,че ПНОМ не е

мотивирано ,тъй като не е посочена обезпечителна нужда ,за наложения заповор ,нито била посочена стойността на автомобилите , за да се прецени наличие на свръхобезпечаване ,което не е целта на обезпечението.Не на последно по значение място ,се посочва в жалбата ,че задълженията за които е наложен заповор са погасени по давност,поради което същия подлежи на отмяна само на това основание.

Иска се отмяна на Решение № ПИ- 153/04.06.2024 г. на и.д Директор на ТД на НАП С. и присъждане на разноси за съдебното производство.

В съд.заседание жалбоподателя се представлява от адв.Ч. ,която поддържа жалбата на изложените в нея основания.Представя списък по чл.80 от ГПК.

Ответникът, чрез процесуален представител, изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсулско възнаграждение.

Съдът като съобрази становищата на страните и представените по делото доказателства намира за установено следното от фактическа и правна страна:

На 14.02.2015 г. в ТД на НАП С. е образувано изпълнително дело № 22150015560/2015 г. за принудително събиране на публични задължения от Г. Г. Л. с ЕГН [ЕГН], установени със декларации, подадени от задълженото лице с изчислени от него публични задължения в размер на 11 145,29 лв. в това число лихва 2 636,31 лв. и главница 8 508,98 лв.

На 08.11.2017 г. е издадено Разпореждане за присъединяване с изх. № С170022-105-0269873/08.11.2017 г., с което се присъединяват публични вземания по ДОО, 30 и УПФ за периода от 01.01.2016 г. до 31.12.2016 г.

За обезпечаване на установени и изискуеми публичните задължения по изпълнителното дело в размер на 13 466,29 лв. това число лихва 3 480,59 лв, и главница 9 985,70 лв., публичният изпълнител, при ТД на НАП С., е издал ПНОМ с изх. №С170022-022-0067225 от 08.11.2017 г. на основание чл. 200 от ДОПК и чл. 201, ал. 3, във връзка с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК, с което е наложил обезпечителна мярка:

1. Заповор върху следните МПС:

- лек автомобил марка SEAT, модел А., рег. [рег.номер на МПС] , рама №VSSZZZ7MZ2V506648, двигател №AUY156203, година на производство 2001 г., мощност 85kw, със застрахователна оценка 0.00 лв.

- лек автомобил марка F., модел T., рег. №С 7410 MB, рама №ZFA16000004326846, двигател №160A10007398647, година на производство 1989 г., мощност 52kw, със застрахователна оценка 0.00 лв.

Изпратено е заповорно съобщение до СДВР с изх. №0170022-122-0013478/08.11.2017 г. и е получен отговор с изх. №170022-122-0013478/08.11.2017 г., че е наложен заповор върху гореописаните МПС.

На 19.01.2023 г. е подадена молба с вх. №С230022-000-002498 от Г. Л. за погасяване по давност на публични задължения по изпълнително дело №22150015560/ 2015г. Въз основа на молбата е издадено Разпореждане с изх. №С230022-137-0000460/ 20.01.2023 г. на публичен изпълнител, с което е постановен отказ за прекратяване на производството по принудително изпълнение за установени публични задължения за периода от 2013 г. до 2020 г.

На 28.03.2023 г. е издадено Разпореждане изх. №С230022-137-0002809/05.06.2020 г., с което е отказано погасяването по давност на публични задължения по изпълнително дело №22150015560/2015 г.

По отношение на обжалваното ПНОМ с изх. №С170022-022-0067225/08.11.2017 г. няма данни за връчването му,което обстоятелство не се отрича от ответника.

Видно от доказателствата по преписката, а именно Справка за общите задължения на Г. Г. Л. с ЕГН [ЕГН] актуална към 29.05.2024 г. са налице публични задължения по изпълнително дело №22150015560/2015 г. в общ размер на 15 838,56 лв. по следните изпълнителни основания:

-Декларация образец 6 №220021403022251/11.04.2014 г. за задължения по УПФ, 30, ДОО

-Декларация образец 6 №220021501720642/25.02.2015 г. за задължения по УПФ, 30, ДОО

-Декларация образец 6 №220021601434070/21.02.2016 г. за задължения по УПФ, 30, ДОО

-Декларация образец 6 №220021704251580/27.04.2017 г. за задължения по УПФ, 30, ДОО

-Декларация образец 6 №220021804236335/29.04.2018 г. за задължения по УПФ, 30, ДОО

-Декларация образец 6 №220021904271902/29.04.2019 г. за задължения по ДОО;

- Декларация образец 6 №220022004119025/28.04.2020 г. за задължения по ДОО.

За неплатените в законоустановените срокове публични задължения са начислени лихви.

За да издаде Постановление с изх. №С170022-022-0067225 от 08.11.2017 г., публичния изпълнител е съобразил разпоредбата на чл. 195, ал. 3, т. 2 от ДОПК, която предвижда, че обезпечението се налага с постановление на публичния изпълнител, когато не е наложено обезпечение или наложеното обезпечение е недостатъчно, след получаване на изпълнителното основание, какъвто е настоящият случай. Постановлението е издадено след като е съобразено, че ще се затрудни събирането на установеното и изискуемо публично вземане по изпълнително дело №22150015560/2015 г. по описа на ТД на НАП С. в общ размер на 13 466,29 лв. към датата на издаването му - 08.11.2017 г.

След извършен анализ на размера на задължението, възможността на длъжника да обслужва настоящите задължения, както и гаранциите за събиране на публичното вземане и принципа за бърза ликвидност на вземанията, публичния изпълнител е обосновал обезпечителната нужда за налагане на процесния заповест. Позовал се е също така на липсата на предложение по чл. 214, ал. 1 от ДОПК от длъжника, изпълнението да бъде насочено върху друга движима или недвижима вещь или да бъде извършено само чрез някои от исканите от публичния изпълнител способи, както и за замяна на един вид обезпечение с друго равностойно обезпечение, в хипотезата на чл. 199, ал. 1 от ДОПК.

Съгласно чл. 200 от ДОПК налагането на заповест на движими вещи се извършва от публичния изпълнител с постановление за обезпечение, в нормата на чл. 201, ал. 3 от ДОПК е въведено специално изискване по отношение на МПС, което предвижда съобщение за наложения заповест да се изпраща до органите на МВР.

В настоящия случай е спазено изискването на разпоредбата като е върнат отговор от КАТ за наложен заповест върху двата броя автомобила. Заповестът се счита наложен на 08.11.2017 г. съгласно заповестно съобщение с изх. № С 170022-122-0013478/08.11.2017 г., изпратено до СДВР /стр.60 от делото / , от което следва, че обезпечителните мерки са реално наложени и заповестът е произвел правно действие, противно на твърденията на жалбоподателя.

На тази дата по правилата на чл. 201, ал. 3 и чл. 206, ал. 2 ДОПК, запорът на МПС се счита за наложен, а давността - прекъсната, съгласно правилото на чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК.

По отношение на твърденията на задълженото лице, че един от автомобилите, върху който е наложен запор /фиат/ не е негова собственост към датата на издаденото постановление, същите остават недоказани. От представената Декларация по чл. 54 от ЗМДТ и справка удостоверение от нотариус не може да се изведе по безспорен начин промяна в собствеността на автомобила. Съгласно чл. 144, ал. 2 от ЗДвП прехвърлянето на собствеността на регистрирани на територията на Република България става с писмен договор с нотариална заверка на подписите. Следователно формата за действителност на договора за продажба на МПС е писмен договор с нотариална заверка на подписите. Такъв не е представен нито при административното обжалване на запора, нито пред настоящия съдебен състав. Действително регистрацията на автомобила в КАТ не обуславя правото на собственост върху едно МПС, но същата е релевантна по отношение на трети лица, вкл. и държавата за осигуряване на правна сигурност при регулиране на обществените отношения. Регистрационния режим, предвиден за МПС в КАТ, цели да доведе до знанието за трети лица, на чия държавна територия се управлява МПС-то и кой е неговия собственик. Бездействието на жалбоподателя да приведе фактическото положение по отношение на продадения от него автомобил марка F., модел T., рег. №С 7410 МВ с правното такова, като се смени регистрацията на автомобила в КАТ досежно неговия собственик не може да се тълкува в полза длъжника Л., приемайки че „не съществува предмета на запора“. Ако се приеме обратното, а именно че Г. Л. не е собственик на запорираното с Постановление с изх. №С170022-022-0067225 от 08.11.2017 г., МПС марка F., модел T., рег. №С 7410 МВ, то същия не би имал правен интерес да претендира вдигане на запор наложен върху чужда движима вещ, т.е. не може да предяви чужди права, тъй като третото лице – нов собственик, има право на самостоятелно оспорване на обезпечителната мярка съгл. чл. 197 ал. 5 от ДОПК.

По отношение на лек автомобил марка SEAT, модел A., рег. [рег. номер на МПС], за който се твърди, че е бракуван през 2018 г./ има представени доказателства за това/ , жалбата също е неоснователна, тъй като към датата на запора 18.11.2017 г. жалбоподателя Л. е бил собственик на запорирания автомобил.

След като от получения отговор от СДВР, където като собственик на двата автомобила е посочен Г. Г. Л., това означава, че запорът е наложен върху годен предмет на обезпечение, а именно движими вещи, собственост на задълженото лице.

По отношение на възражението за изтекла погасителна давност, съдът намира доводите на органа по приходите изложени в Решение № № ПИ- 153/04.06.2024 г. на и.д. Директор на ТД на НАП С. за правилни и законосъобразни, поради което не следва да ги преповтаря.

Доколкото, съгласно чл. 142 ал. 1 от АПК във вр. с § 2 от ДР на ДОПК, съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му, съдът счита към момента на произнася на директора на ТД на НАП С., не е изтекла давността по чл. 171, ал. 2 от ДОПК. Съгласно тази разпоредба „С изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността

освен в случаите, когато :

1. задължението е отсрочено или разсрочено;
2. вземането е предявено в производство по несъстоятелност;
3. е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение;
4. изпълнението е спряно по искане на длъжника;
5. е подадена жалба за разрешаване на спор по глава шестнадесета, раздел

С изтичането на давностните срокове по чл. 171 от ДОПК се погасява правото да се събере по принудителен ред публичното вземане, самото публично вземане не се погасява, то остава дължимо, поради което във всеки последващ момент длъжника може да иска погасяване на част от задължението в случая по изп. дело №22150015560/2015 г. по описа на ТД на НАП С..

По отношение на възражението за липса на мотиви за наличието на обезпечителна нужда, съдът намира същото за неоснователно.

Видовете обезпечителни мерки са посочени в нормата на чл. 198, ал.1 от ДОПК-обезпечението се извършва с налагане на възбрана върху недвижим имот или кораб, със запор на движими вещи и вземания на длъжника, със запор на сметките на длъжника, със запор на стоките в оборот на длъжника, като публичният изпълнител може да наложи няколко вида обезпечения на обща сума до размера на вземането.

В конкретния случай, в постановлението, с което е наложено обезпечението, се съдържа изявление за необходимост от налагане на мярката, тъй като без нея събирането на задължението ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Това изявление се потвърждава от преписката, приложена по делото.

Нуждата да се обезпечи изпълнението на конкретно публично вземане възниква поради опасността публичният изпълнител да не открие в деня на изпълнението секвестрируеми права на длъжника, годни да удовлетворят публичния вискател. Ето защо в чл. 195, ал. 2 от ДОПК е посочено, че обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение. Обезпечителната мярка представлява едновременно защита и санкция, в които се състои обезпечението на конкретно вземане. Следва обаче да е налице съответствие между същата и справедливия интерес (на длъжника) да се задоволи обезпечителната нужда на публичния вискател без ненужно обременяване на длъжника. Това произтича пряко от основните принципи в административното производство, част от което е и събирането на публичните вземания. Касае се за принципа на съразмерност залегнал в разпоредбата на чл. 6 от АПК (приложим по препращане на §2 от ДР на ДОПК в настоящото производство). Съдържанието на посочения принцип се свежда до упражняване от страна на административния орган на възложените му правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най- необходимото за целта, за която актът се издава. Когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона. И накрая, в ал. 5 на чл. 6 от АПК е посочено, че административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Този принцип е намерил отражение и в нормата на чл. 195, ал. 7 от ДОПК, че обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общините. В конкретния случай

публичният изпълнител не е допуснал нарушаване на това правило. Наложената обезпечителна мярка е до размера на установените публични задължения, които са в големи размери, а от страна на жалбоподателя не са ангажирани доказателства за обезпечаване на задълженията му чрез прилагане на други по вид обезпечителни мерки.

Съгласно чл. 197 ал.3 от ДОПК, съдът отменя обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5.

Настоящият съдебен състав приема, че в производството по налагане на обезпечителната мярка са налице изискванията по чл. 195 ал. 2 от ДОПК, защото от приходната администрация са представени доказателства, от които може да бъде направен извод, че без нея събирането на задълженията от длъжника Г. Л. ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни.

Предвид изложеното съдът намира жалбата на Г. Г. Л. – длъжник по изпълнително дело № №22150015560/2015 г. по описа на ТД на НАП С. срещу Решение № ПИ-153/04.06.2024 г. на и.д Директор на ТД на НАП С., с което е отхвърлена жалба с вх.№ 59-00-355 /28.05.2024г по регистъра на ТД на НАП С. срещу действия на публичен изпълнител, обективирани в Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С 170022-022-0067225 от 08.11.2017 г., издадено от Г. Бързачка, на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП С. за неоснователна и недоказана и счита ,че следва да се отхвърли.

На ответника се дължат разноски в минималния такъв в размер на 150 лв.

Водим от горното , съдът

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. Г. Л. с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез адвокат А. Ч., срещу Решение № ПИ-153/04.06.2024 г. на и.д Директор на ТД на НАП С., с което е отхвърлена жалба с вх.№ 59-00-355 /28.05.2024г по регистъра на ТД на НАП С. срещу действия на публичен изпълнител, обективирани в Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С 170022-022-0067225 от 08.11.2017 г., издадено от Г. Бързачка, на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП С..

ОСЪЖДА Г. Г. Л. с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на ТД на НАП С. град сумата от 150 лв. разноски по делото.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ:

